

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja III. évf. III. szám 2020. március

De annak az egynek

- Emlékszel S. Tamás nevű hittanosodra abból az időből, amikor még szomszédok voltunk? – kérdezte egy kedves paptársam nemrégiben.
- Hát, nem is tudom... no, várjál csak... igen, megvan már. Őszintén szólva nem túl kedves emléket őrzök róla. Komisz kölyök volt, egy-két rendbontó társával együtt gyakran penderítettem ki a teremből, hogy a többit ne zavarja.
- Nos, ez a férfivá érett legény, el sem hiszed talán, nálam dolgozik, a tanodánkban. Múltkor szóba kerültél. Elmondta, mennyire sajnálja, hogy annak idején annyi borsot tört az orrod alá. S hogy mennyire igazad volt, amikor kiakolbólítottad. Lám, lám, az egykori rakoncátlankodó most beállt a misszióba.
- Hm... Ki gondolta volna?

... Ki gondolná, hogy egy-egy vásott kölyök élete mint zökken *mégis* rendes kerékvágásba, olyané ráadásul, akiért fabatkát sem adtunk volna. Ez motivál, amikor próbálgatom a lehetetlent, és képes vagyok elmenni velük (és utánuk) a legvégsőig. Jaj, pedig hányszor kaptam már meg: – Atya, keményebben, következetesebben! Hogy engedheti ezt meg? Miért nem húzza be a féket? Tanítsa őket mőresre! Nem tud, és nem is lehet mindenkit megmenteni!

Hányszor sejlik föl számomra a mexikói tengerparton tengeri csillagot hajigáló ember alakja, aki a dagály után partra mosott állatkákat dobálgatta vissza az óceán vizébe.

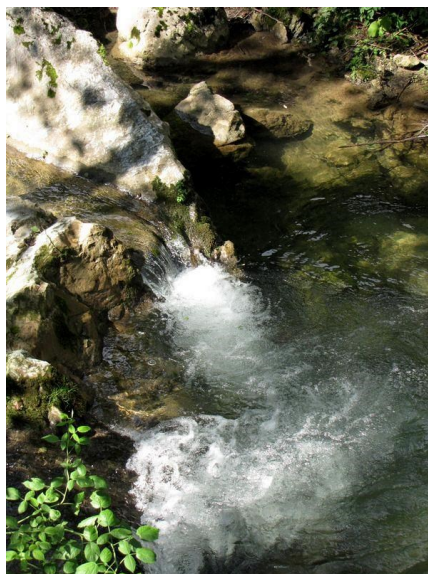
Egy arra járó gunyorosan jegyezte meg, örülség, amit csinál. Úgysem tudja őket mind megmenteni. Mire ő főlegyenesedve, az éppen kezében tartott csillagra utalva kijelentette: Igen, de ennek az egynek ez az életet jelenti!

Tudom, kritikusaim szemében gyenge kezűségnek, mimózaságnak hat a „várjunk még ezzel egy kicsit” szemlélet. Valahogy úgy vagyok ezzel, mint a példabeszédbeli vincellér, aki gazdája parancsát hallva könyörgőre fogja: - *Uram, hagyd még egy évet ezt a fügefát! Körülásom és megtrágyázom, hátha terem jövőre? Ha mégsem, akkor majd kivágod.* (Lk 13, 6-9)

Ami érthetetlennek, következetlenségnek tűnik, egy másik látásmód érvényesülése. A Mesteré. Aki nemcsak azt látja, amik jelenleg vagyunk, hanem látja múltunkat, ezernyi sebünket, látja szorongásainkat és aggodalmainkat, a jóra való bénaságunkat és látja a kiszámíthatatlan jövőtől való félelmeinket is. Látja, hogy mindenünkben egy didergő király rejtőzik.

Ez fogja le a szavam és a kezem, ha épp meglódulnának érvényt szerezve a tisztességnek és becsületnek. No meg a remény, hogy ha útjaink elfele vinnének is egymástól, a kegyelem búvópatakja hozzájuk és elérhet és a Cél felé fordíthatja őket. Mint S. Tamást.

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

SZAKONYI KÁROLY

J.

Amikor esteledett, asztalhoz ültek. Miközben ettek, J. így szólt:

- Bizony mondom nektek, egy közületek, aki velem eszik, elárul engem. - Erre elszomorodtak, és sorra kérdezték:

- Csak nem én?!... - De ő így válaszolt:

- Egy a tizenkettőtök közül, aki velem egy tálba nyúl.

És ez így is történt.

Még aznap éjjel elhurcolták.

Mindez máskor is megismétlődött. Valahányszor ahhoz az asztalhoz ültek, közülük egyet feladtak. Mindig egy társat a társ. Ez már szokássá vált.

Időről időre gyarapodott társaságuk. Új tanítványok jöttek, új hívők - vagyis új árulók és elárulandók. Közös tálból ettek ártatlanul és gyanútlanul. Békével.

De az árulás soha nem maradt el.

J., fején töviskoszorúval, korbácsütésektől sebzett, meztelen vállán a súlyos fakereszttel megmegroggyant a köves emelkedőn. Az úton végig emberek sokasága - tolongtak és bámulták a fegyveresek közt vergődő, vérző homlokú elítéltet.

- Ki ez? - kérdezte egy utas, amolyan kereskedőféle; akkor érkezett, beleütközött a sokaságba, feltartóztatta a hömpölygő tömeg. Ágaskodott, hogy átlásson a fejek felett.

- Hát nem tudja?! A názáreti!...

- Á, vagy úgy? - A kereskedő bólintott, de látszott rajta, hogy nem tudja, kiről van szó. Reszelt faggatódnia. - Csak nem feszítik keresztre?!

- De keresztre feszítik bizony, azzal a két latorral!

- Mi gonoszat tett a szerencsétlen?

- Gonoszat semmit, csak csodákat. Prédikált, meg gyógyított.

Jámbor ember. Azt mondják, az Isten fia.

- Mind azok vagyunk - sóhajtott a rekkenő hőségben az utas, és kaftánujjába törölte verejtékező homlokát. - De hogyan jutok át ezen az úton?

- Hát nem jön fel a Koponyák hegyére? Nem nézi végig a kivégzést?

- Nem, nem barátom, távol tartom magam az ilyesmitől! Meg aztán üzletember vagyok, nem is érek rá. Az idő - pénz! Remélem, már nem tart sokáig ez a felvonulás, és végre lejutok a városba!...

Már fenn a hegyen meglátott egyet azok közül, akik nemrég Barabást kiáltottak odalenn, a helytartó palotája előtt. A férfi szégyenkezve elfordította a fejét. J. megsajnálta.

Amint a közelébe vonszolta magát, szólt hozzá:

- Ne gyötrődj, amiért nem volt merszed Jézust kiáltani a rabló neve helyett Pilátus színe előtt...

- Csend! - vágott végig korbáccsal J. meztelen hátán a kíséző katonák parancsnoka.

- Ő beszélt! - mutatott J.-ra riadtan hátrahőkölve, az ember. - Itt állok, Ő meg belém köt. Tán nincs jogom itt nézelődni?...

- Jó, jó - morgott a tiszt, s korbácsa nyelével megtasztította J.-t. - Tartsunk rendet! Rendnek kell lenni...

Amikor felszegezték, fájdalmában eszméletét veszítette. Már csak a keresztfán tért újra magához.

Fenn volt, felettük a magasban. Sajgott a teste, de a kín most elviselhető volt. Csupán szomjúság gyötörte.

Megijedt. Olyannyira rátört a szomjúság, hogy attól félt, könyörögni fog. Vízért fog esdekelni. A kínzások kezdete óta először gyenge lesz elviselni a szenvedést. Nem, ezt nem akarta. Lehuntya szemét, és minden erejét összeszedve tilalmat parancsolt magának.

- Szomjúhozom!...

Mégis kimondta! Mégis megalázta magát, megalázkodott előttük!

Lándzsán ecetes rongyot tartottak a szája elé.

- Egy könyörületes katona! - villant át benne.

De aztán felszisszent: mintha tűzbe harapott volna. Sebzett, cserepes ajkát véresre marta az ecet.

Ez megnyugtatta.

- Ha kértem is, nem kegyelmeztek - gondolta.

De ez a büszkeség elszomorította. - Hogyan lehetek a megváltójuk, ha kíméletlenségük bizonyítékai töltenek el elégedettséggel? Szeretem őket. Szeretnem kell őket! Szeretem, szeretem őket...

Ezt hajtogatta magában mindaddig, míg az oldalába nem döftek.

- Mester! - faggatta egyszer, egy szelíd, csendes délután a tanítványok legkedvesebbike, János. - Valóban keresztre fognak feszíteni?

- Valóban...

Ez még jóval a vég előtt, a tanítások idején történt. Ültek egy árnyas ligetben, s amit a Mester felelt, teljességgel hihetetlennek tetszett. János is inkább az elméjével fogta fel, nem a szívével.

Ezért hát nyugodt kíváncsisággal kérdezte:

- Ez a célod, uram?

- A halál? A halál nem cél. A halál bekövetkezik.

- De a kereszthalál. Az áldozat. Ezt kívánod?

J. gyengéd szeretettel nézett tanítványára.

- Nem kívánom János. De ezért jöttem a földre.

A fiatal férfi elgondolkodott. A homokban kvarcsezemcsék csillantak a napfényben. Könnyű szél hozott olajvirágillatot.

- És nem lehet másként? - kérdezte kissé bágyadtan János.

- Ne félts...

- Nem akarom, hogy meghalj! Nem akarom, hogy megkínózzanak! Hogy szegeket verjenek a testedbe! Hogy a véredet ontsák.

- Hanem tehát azt akarod, hogy minden tanítványom hiába legyen?

- Hiába lenne, ha nem áldoznál fel magad?

- Meghalok, de feltámadok.

- Ígéred?

- Meghalok, hogy örökké veletek lehessenek. Ez az ára.

- Elképzelni is szörnyű - borzongott meg János.

- Különösen egy ilyen szép délutánon...

- Ne tévesszen meg ez a délután. Nincs nyugalom és nincs béke... Te félsz, fiam?

- Félek. Félek, Mester.

Percze Sándor: Néhány csipet...

Ti vagytok a föld sója. Én a világ láthatatlan ízadója.

Ti vagytok a föld sója. Mennyek ízeinek hordozója.

Ti vagytok a föld sója. Belehullotok jóba s rosszba.

Ti vagytok a föld sója. Feloldódtok a mindennapokban.

Ti vagytok a föld sója. Egyé lesztek a befogadókkal.

Ti vagytok a föld sója. Nincs életetek ön-magatokban.

Ti vagytok a föld sója. Csak csíptek, martok túladagolva.

Ti vagytok a föld sója. Kevés kell csak a maradandóra.

Ti vagytok a föld sója. Isten bennetek – mindennek titka.

Ti vagytok a föld sója. Nem e világnak untatója.

Gyökössy Endre:

Szülői lelkivezetés a Szeretet-himnusz alapján

*A szeretet türelmes, jóságos, mert:
beleérző, akaratfejlesztő, rendre nevelő;
A szeretet nem irigykedik, mert:
vállalja a gyermeket terheivel,
a több gyermeket gondjaival,
sokféle problémával együtt;
A szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, mert:
a gyermekek kérdéseire élményszerű választ ad,
félelmeit feloldja,
a produkáltatástól és csodagyerekségtől megóvjá,
még tanulni is kész érte;
A szeretet nem viselkedik bántóan, mert:
a gyermeknek tett ígéreteit betartja,
a dackorszaka alatt vele és beleérez,
a golyameséktől megvédi,
idejében és megfelelően felvilágosítja és
nem rémisztgeti;
A szeretet nem keresi a maga hasznát,
mert:
áldozatos, ha kell, önfeláldozó,
csendet tud biztosítani a gyermek számára,
a gyermek tulajdonát tiszteletben tartja,
adni, ajándékozni is megtanítja;
A szeretet nem háborodik fel, mert:
sohasem ütlegel,
szülői összhangban büntet és jutalmaz,
zsilipelve dicsér és fedd;
A szeretet nem rója fel a rosszat, mert:
nemcsak megbocsát, el is felejt,
betartja a jézusi sorrendet,
pofonokat nem utalványoz,
a gyermek tetteinek indító okaira figyel;
A szeretet nem örül a hamisságnak, de együtt örül az
igazsággal, mert:
a szülő és a gyermek közt jó kapcsolatot teremt,
nem kendőzi az ügyeskedést – ügyességnek,
a gyermek igazát is elismeri;
A szeretet mindent eltűr, mindent remél, mert:
roskadozva sem roskad össze,
sohasem zsugorít,
növelve – nevel;
A szeretet soha el nem múlik, mert:
az Isten a szeretet (Agapé),
azért nem múlhat el,
Benne és belőle élünk.*

Lackfi János

Szent József himnusz

Szent József ácsmester,
te sosem dicsekszel,
királyi nemzetségeddel.

Fia vagy Fiadnak,
apja vagy Atyádnak,
ki téged is teremtett.

Bölcsőt és koporsót,
elsőt és utolsót,
keresztet is szerkesztesz.

Te asztalt is formálhatsz,
evésnek, oltárnak:
Fiad velünk lehessen.

Krisztus lett vendéged,
Szállást ad most néked,
a mennybéli jászolban.

Te köpenybe takartad,
köpenye most rajtad,
csillagokkal gombolva.

Ámen.

Humorsarok

*A pap és a rabbi arról beszélgetnek, hogyan kell
elosztani a perselyekbe bedobott pénzt.*

A pap:

- A fele az Úr házáé, a fele a szegényeké.

A rabbi:

*- Én felteszem az egészet egy jó nagy tálcára és fel-
dobom jó magasra, amit az Úr elkap az az övé, ami
meg visszaesik az az enyém.*

Magdolna vértanúsága a vásznon

Hegyzi Zoltán

Tóth Zsolt nyerte el idén a Kovács László és Zsigmond Vilmos Magyar Operatőrverseny díját a Magdolna című film fényképezéséért. Rendező Buvári Tamás. A díj elnevezése kissé kacifántos, így a mindennapi társalgásba kissé nehezen beemelhető, cserébe viszont rendkívül pontos. Eredetileg Aranyszem Operatőr Díj volt a rangos elismerés neve és a Magyar Operatőrök Szövetsége ítéli oda, tehát a szakma krémje. A Tóth Zsolténál megfelelőbb, avatottabb kezekbe pedig nehezen kerülhetett volna.

A zsűri indoklásában kiemelte a film emberközpontú és az emberi arcot középpontba helyező, magas színvonalú fényképezését, az aprólékos világítást, az összetett kameramozgásoknak a film dramaturgiáját segítő, azt szépen kiemelő funkcióját.

Hogy mitől jó még egy operatőr egy adott filmben, azt látjuk. Vagy legalábbis, laikusként is, érzékeljük. Atmoszférát teremt például. Mint a díj névadói, akik nemes egyszerűséggel egy csapásra megváltoztatták Hollywood látványvilágát, vagy éppen Sven Vilhem Nykvist, Vittorio Storaro és még sorolhatnánk.

Egyvalamit tudok még. A nagyon jó operatőr mellett, hogy szinte szimbiózisban él a rendezővel, nyugalommal, humorral és empátiával bátyázza körül a színészeket. Tóth Zsolt pont ilyen.

A Magdolna egyébként fekete-fehér, nem véletlenül. És Tóth Zsolt lélegzetelállítóan játszik a fényekkel és az árnyékokkal. Nem viccel. Ha a tökéletességre való törekvés jegyében milliméter-pontossággal kell beállítania egy komplett asztaltársaságot és az egyik szereplőnek közben egy sámliin homorítva kell elmondania a szöveget, akkor az úgy is lesz.

Mert az operatőr az az ember a stábben, aki egyszerre művész és fizika-kémia-testnevelés szakos pályamódosító. Tóth Zsolt díjának a háttére sem érdektelen. A Magdolna ugyanis egy független, low budget film, ami egy mai magyar játékfilm költségeinek a töredékéből készült. Illetve a töredék töredékéből. Illetve még el sem készült teljesen, az utolsó simítások ugyanis hátravannak.

A díszbemutató időpontja már megvan (március 23-a, Bódi Mária Magdolna halálának hetvenötödik évfordulója, Veszprém), de forgalmazó még sincs. Ami elég nagy baj, de remélhetőleg a helyzet hamarosan meg-

változik, mert az még nagyobb baj lenne, ha ez a történet nem kerülne a mozikba, a magyar közönség elé. Merthogy nagyon a miénk. Is. Magdolna létező személy volt, a film megtörtént eseményeket dolgoz fel. 1921-ben született Szigligeten, szülei uradalmi cselédek voltak. Elsőáldozásától kezdve buzgó lelki életet élt, vallásos könyveket olvasott és a szerzetesi életre érzett hivatást, de ezt a korabeli kánonjog nem tette lehetővé, mivel a szülei iratok híján nem házasodhattak össze.

Tizennyolc évesen a balatonfüzfői Nitrokémia üzemében lett munkásnő három műszakban, de meglehetősen kilógott a sorból. 1941-ben szüzességi magánfogadalmat tett, egy évvel később a Mária Kongregáció tagjává avatták.

A szeretetszolgálatban gyerekekkel foglalkozott, imádságaiban pedig azért fohászkodott, hogy fiatalon halasszon meg, és halála közelebb vigye a fiatalokat Istenhez. 1945-ben az oroszok elérték Litét, ahol akkoriban laktak, és két katona rátámadt az óvóhely előtt

tartózkodó nőkre. Magdolna, amennyire tudta, védte a többi-eket, majd ő is menekülni próbált, de több lövéssel megölték. Az utolsó golyó a szívét találta el, ujjai egy rózsafüzért szorítottak.

A háború után Mindszenty József akkori veszprémi érsek egyházmegyei vizsgálatot indított ügyében, de a dokumentu-

mok végül nem jutottak el Rómába. Később pedig évtizedeken át beszélni sem lehetett a mélyen vallásos munkáslányról, akit a felszabadítók gyilkoltak meg.

Az eljárás 1990-ben újraindult, de a korabeli dokumentumok hiányosnak bizonyultak, majd 2010-ben a veszprémi székesegyház irattárából előkerült egy latin nyelvű iratcsomó, ami új lendületet adott az eljárásnak. 2017-ben Márfi Gyula érsek a vatikáni szentté avatási kongregációban átadta Angelo Amato bíboros hivatalának azt a több ezer oldalas anyagot, amely részletesen tartalmazta a Bódi Mária Magdolna, isten szolgálólánya, hitvalló és vértanú életéről tett tanúvallomásokat. A kongregáció határozhat először boldoggá, majd szentté avatásáról.

A végső döntést a pápa mondja ki. A csodákat (melyek vértanúság esetén csak opcionálisak) Bódi Mária Magdolna esetében végül nem vizsgálták. A léte maga is csoda volt.

Buvári Tamás filmje ennek az életnek két napját ragadja ki, egy gyermekkorit és az utolsót. A gyerek Magdit Buvári Villó, a felnőtt lányt Nagy Katica alakítja.

Átvétel a Magyar Nemzetből

ÖRÖMMEL ADJUK HÍRÜL, HOGY MÁR FELVETTÜK A KAPCSOLATOT A FILM ALKOTÓIVAL, ÍGY HAMAROSAN TÓTIBAN ÚJABB VETÍTÉS ÉS KÖZÖNSÉGTALÁLKOZÓ KÉSZÜL A BUD SPENCER-FILM UTÁN

— A SZERK.

SZENT-GÁLY KATA:

Máté apostol

Beismerés

— — — kicsit ér,
sokat ér,
mit adsz érte,
mennyiért — — —

Isten országa igazi ország,
van útja is, de oly szűk út,
hogy nem férnek be rajta hintók,
csak egyszerű gyalogosok.

Kapuja is van, boltozott kapu,
de keskeny, mint a csonttű kis
foka,
teherrel nem jut át teve,
— bár mindig sok az ostoba,
ki nem hiszi, míg nem gurul
háttára zsákolt vagyona.

Igen, a váltóasztalom mögül
volt időm nézni. Láttam is so-
kat:
akár a hangyák mennek az esőre
— mint szólás tartja —, jöttek az
urak
nagyságos hintón, jöttek szeke-
rek,
szegény parasztok, szolgálk, gye-
rekek,
a világ minden tarka népe,
lehetne akár Bábel söpredéke —
s az asztalon,
a kezemen,
úgy folyt a pénz, mint bontott
zsákból
sugárban ömlik búzaszem.

— — — kicsit ér,
sokat ér,
mit adsz érte,
mennyiért — — —

Ez volt az életem.

És egyszer,
egy reggel,
váratlanul, s egészen hirtelen
megundorodtam az aranytól,
az emberektől és magamtól,
s attól a végtelen nyomortól,
amit takart, és menekültem
a Templomunkba. Uramisten!
Megálltam hátul egy sarokban,
és zúgó fejjel,
hajtott fejjel
az oszlopoknak nekidőltem.

— — — kicsit ér,
sokat ér,
mit adsz érte,
mennyiért — — —

Egy farizeus, egy előkelő,
díszes ruhájú ember állt elől,
a zajra fordult, nézett, és tovább
susogta máris a kezdett imát,
ami — tudjátok — ma is általános:
én több vagyok, mint az a vá-
mos.

Igazat adtam néki, s a fejem
lebukott mélyre: irgalmazz ne-
kem!

És valahonnan ősi könyvteker-
csek
lapjáról hozzám indultak szavak
egy füstös mécsről, mely nem
oltatik ki,
habár kanóca lángot már nem
ad,
s az alig élő, semmit érő nádról,
a roppant szárlól,
amit az Úr még meghagy, nem
tör el,
s egész a földig leborultam
a rőt aranyak terhivel.

— — — kicsit ér,
sokat ér,
mit adsz érte,
mennyiért — — —

Ma már tudom, hogy ezt is látta,
Ő, aki fehér ruhában
haladt a sorban, hosszú út porá-
ban,
s megállt az asztalom előtt,
egy csodálatos délelőtt —

aki nem vágott szemembe hibá-
kat:
a hívás volt a vádoló bocsánat,
a „kövess engem” —
és én felálltam — és én mentem!
— — — kicsit ér,
sokat ér,
mit adsz érte,
mennyiért — — —

A feltaláló

/Dr. Béres József :1920- 2006/

Autóbuszunk ismét megtelt.
Moziban voltunk a Plázában. Már
többen láttuk a televízióban, a Csepp-
ben az élet
című filmet,
és egy doku-
mentumfilmet
is Dr. Béres
József életé-
ről. Ennek ellenére 50 jelentkező tar-
tott Lóránt Atyával. A filmet követő
közönségtalálkozón Gyöngyössy Ka-
talinna és Oberfrank Pállal találkozhattunk. Érdekes volt őket hallgatni. Megtiszteltetésnek érzik, hogy szerepelhettek ebben az életrajzi drámában. A rendező, Gyöngyössy Bence és csapata, nagyon jó érzékkel válogatta össze a szereplőket. Kiváló alakításokat láthattunk. Gáspár Tibor és Huszárik Kata, nem is játszották, hanem éltek a szerepüket.

Dr. Béres József hosszas kísérletezés után 1972-ben alkotta meg a legendás Béres Cseppet, amelyet először saját magán próbált ki, majd súlyos beteg húgának is adott belőle. Híre szájról szájra terjedt, egyre többen fordultak a kutatóhoz. A hatalom viszont nem nézte jó szemmel ezt a népszerűséget. Minden eszközzel próbálták megakadályozni a készítmény népszerűségét. Bíróügyi eljárást is indítottak ellene kuruzslás vádjával. Dr. Béres József a fenyegetések ellenére kiállt az igaza mellett, és elszántságával másokat az ügy mellé állított.

Nagyon elgondolkodtató a mai ember számára is ez a hatalommal vívott küzdelem. Meg volt győződve az igazáról, és ki is állt mellette. Nemcsak ő vállalta a harcot, és a megpróbáltatásokat, hanem a felesége is. Csodálatos példája a „jóban-rosszban” egymás mellett élésnek.

Nagyon szép megemlékezés ez az alkotás Dr. Béres József születésének 100. évfordulójára. Életünk mottójául választhatnánk a következő idézetet a feltalálótól: „Csoda csak azzal történik, aki megingathatatlanul becsületes.”

Örültem, hogy ismét egy jó hangulatú programon vehettünk részt, ilyen szép számmal.

Ritecz Erika

Isten kezében – Kobe Bryant kosárlabdásztár és a katolikus hit

Kobe Bryant olimpiai bajnok amerikai kosárlabdázó, a sportág legendás alakja január 26-án Dél-Kaliforniában helikopter szeren-

csétlenségben elhunyt egyik lányával, Giannával együtt. A helikopteren kilencen utaztak, senki nem élte túl a balesetet.

Kobe Bryant az Észak-amerikai Profi Kosárlabdali-gában (NBA) 1996 és 2016 között a Los Angeles Lakers csapatában játszott. Ikonikus alakja volt a sportágnak, minden idők egyik legnagyobb kosárlabda-játékosának tartják. Ötször lett NBA-bajnok, egyszer elnyerte az NBA-döntő Legértékesebb Játékosa elismerését, kétszeres olimpiai bajnok volt, és még számtalan kitüntető címet kapott, illetve különleges sporteredményt ért el.

Mindezek mellett Kobe Bryant férj és apa volt. 2015-ben egy interjúban úgy nyilatkozott, hogy katolikus hite segítette túllendülni saját és egész családja életének nehéz időszakain.

Bryant katolikus családban nevelkedett. 2001-ben feleségül vette Vanessa Laine-t egy dél-kaliforniai templomban. Négy lányuk született.

2003-ban Bryantot megvádolták, hogy egy coloradói hotelben megerőszakolt egy nőt. A sportoló elismerte a szexuális kapcsolatot, de tagadta, hogy erőszakot követett volna el. Amikor az eset nyilvánosságra került, elvesztette szponzorait. 2004 szeptemberében ejtették ellene a vádakat. A kosárlabdázó nyilvánosan bocsánatot kért az érintettől. Nyilatkozatában úgy fogalmazott: „Bár őszintén úgy gondolom, hogy a köztünk lévő kapcsolat konszenzuson alapult, most már értem, hogy ő nem ugyanúgy látta és látja a történeteket, mint én.”

2015-ben a GQ (*Gentlemen's Quarterly*) magazinnak adott interjújában elmondta, miután az ügy megoldódott, úgy döntött, elhagy bizonyos felszínes elemeket a nyilvános képből, amit kialakított magáról. „Amit megértettem a coloradói esetből, hogy önmagamnak kellett volna lennem ott, abban a pillanatban.”

Bryant elárulta: félt, hogy börtönbe kerül egy olyan bűncselekmény miatt, amit nem követett el. „Az egyetlen, ami valóban segített nekem az eljárás során – katolikus vagyok, katolikusnak neveltek, a gyerekeim is

azok –, hogy beszéltem egy pappal” – mondta. „Igazából elég vicces volt: a pap rám nézett, és megkérdezte: »Elkövetted?« Azt válaszoltam: »Persze, hogy nem«. Aztán megkérdezte: »Van jó ügyvéded?« Én valami olyasmit mondtam: »Ó, igen, nagyszerű ügyvédem van.« Aztán csak annyit mondott: »Engedd el. Lépj tovább. Isten nem ad neked olyat, amit ne bírnál el, és ez már az ő kezében van. Semmit sem tudsz irányítani. Szóval, engedd el.« És ez volt a fordulópont” – emlékezett vissza Bryant.

Az, hogy 2004-ben úgy döntött, életét még inkább Istenre bízva, nem védte meg a kosárlabdásztárt a további nehézségektől. 2011-ben Vanessa válókeresetet nyújtott be, kibékíthetetlen ellentétekre hivatkozva. De Bryant úgy döntött, hogy nem adja fel házasságát, és két évvel később felesége visszavonta a kérelmét.

„Nem mondom, hogy a házasságunk tökéletes, az nem is lehetséges” – mondta a kosárlabdázó a GQ-nak adott interjújában. „Küzdünk, akárcsak minden házaspár. De sportolóként híres vagyok arról, hogy rendkívül elszánt vagyok, és ha kell, kidolgozom a belemet. Hogyan viselkedhetnék így a szakmai életemben, ha nem teszem ugyanezt a magánéletemben, ami a gyerekeimet érinti? Értelmetlen lenne.”

Bryant és családja rendszeresen járt templomba. Cristina Ballesteró énekesnő január 26-án az Instagramon közzétett egy történetet arról, hogy egy hétköznapi szentmisén összefutott Bryanttel a Szent Család-székesegyházban, a kaliforniai Orange-ben. „Amikor áldozni mentünk, [Bryant] maga elé engedett. Ha a Katolikus Egyházban nőttél fel, tudod, hogy ez egy gesztus, amivel a férfiak a templomban kifejezik a nők iránti tiszteletüket. Azt mondta, szép hangom van” – írta az énekesnő, megjegyezve, hogy akkor éppen egy sálát viselt fátyolként, ami eltakarta őt, és egyszerűen csak bekapcsolódott a liturgikus énekek éneklésébe.

Bryant azáltal is megélte a hitét, hogy elkötelezetten segítette a rászorulókat. A Kobe & Vanessa Bryant Family Foundation (családi alapítvány) által ifjúsági hajléktalanszállókat és számos szegényeket segítő projektet támogatott.

A *Los Angeles Times*ban 2012-ben így fogalmazott: A hajléktalanság olyan probléma, amivel nem igazán foglalkoznak, „mert könnyű a hajléktalant hibáztatni, és azt mondani: »Hát, rossz döntést hoztál. Ide jutottál. Ez a te hibád.« Az életben mindannyian követünk el hibákat; hátradőlni, és hagyni, hogy valaki így éljen, és mosni kezeinket... nem helyes”.

**Fordította: Szalontai Anikó
Forrás: Angelusnews.com**

Miről mondhatsz le a nagyböjt- ben?

**(Az alábbi tippek fiataloknak íródtak, de mindenki cseme-
gézhet belőle magának valót.
—A szerk.)**

1. A főétkezések közötti nassolgatás-
ról.
2. Az Angry Birdsről.
3. A Pokémon Górról.
4. Az Instagram-filteréről.
5. Arról, hogy beleszólsz a vezetés-
be, amikor a hátsó ülésen ülsz.
6. A vezetés közben való sms-
ezésről.
7. A füllentésekről.
8. Arról, hogy emojikat/szmájlikat
használsz, amikor az érzéseidről kel-
lene beszélned.
9. Arról, hogy sms-t írsz, ahelyett
hogy személyesen beszélnél az érzé-
seidről.
10. Arról, hogy nem hívod el a bará-
taidat misére, mert félsz a vélemény-
nyüktől.
11. Arról, hogy fintorogsz, amikor a
szüleid beszélnek hozzád.
12. Arról, hogy a rágódat az utcán
vagy a parkolóban köpöd ki.
13. Arról, hogy más életére, kapcso-
latára, tulajdonára irigykedsz.
14. A panaszkodásról.
15. Arról, hogy csak akkor szólsz Jé-
zushoz, amikor szükséged van vala-
mire.
16. Arról, hogy csak akkor szólsz Jé-
zushoz, amikor kedved van hozzá.
17. A túl tapadó ruhákról, amelyek
csak az alakodra hívják fel a figyel-
met.
18. Az önteltségről. Mindennap imád-
kozd el az alázatosság litániáját.
19. Az önzésről. Mindennap ajándé-
kozz oda valamit: az idődet, a pénze-
det vagy bármely tulajdonodat.
20. A mohóságról. Csak a legszüksé-
gesebbekre költö a nagyböjtben: élel-
miszerre, közlekedésre, gyógyszerre
stb.
21. A lustaságról. Kapcsold ki a tévét,
menj el sétálni mindennap, és imád-
kozd a rózsafüzért.
22. A pletykálásról. Írj minden napra
buzdító üzenetet magadnak.
23. Az édességről. Erősítsd meg a
tested, hogy engedelmeskedjen az
akaratodnak.
24. Arról, hogy Isten nevét a szádra

vedd az imádságon kívül. Tanuld
meg Pál Efezusiaknak írt leveléből a
4, 29-es szakaszt, ismételd el órán-
ként egyszer: „Semmiféle bomlasztó
beszéd ne hagyja el a szátokat, ha-
nem csak akkor szóljatok, ha az jó a
szükséges építésre, hogy áldást hoz-
zon azokra, akik hallják.”

25. A szoláriumról. Hidd el, így is elég
csinos vagy.
26. Arról, hogy csupán látszólag taka-
rítod ki a szobádat.
27. Arról, hogy folyton elfelejted meg-
öntözni a növényeidet.
28. Arról, hogy folyton azt mondd:
„Nem tudom...”
29. Arról, hogy olyan szavakat hasz-
nál, amelyek nem válnak Isten di-
csőségére (lásd Ef 4, 29).
30. A rossz viccekről.
31. A trollkodásról a neten.
32. Az ironizálásról.
33. A pizzáról.
34. A húsról/állati eredetű élelmisze-
rekről.
35. Arról, hogy folyton a diétáról/
fogyókúráról beszélsz, hogy a figye-
lem középpontjába kerülj.

36. Arról, hogy ellenkező neműeknek
írogatsz sms-eket, hogy a figyelmük
középpontjába kerülj.
37. Arról, hogy mogorván nézel az
ismeretlen járókelőkre.
38. Arról, hogy nem kérsz bocsána-
tot, amikor pedig kellene, mert nem
tudod beismerni, hogy nincs igazad.
39. Arról, hogy nem mész el gyónni,
mert félsz tőle.
40. A műkörmökről.
41. Arról, hogy kifogásokat keresel,
miért is nem mész mindennap misé-
re.
42. Arról, hogy a napi mise alatt végig
másra gondolsz.
43. Arról, hogy sütitel jutalmazod
magad, amiért elmentél a misére.
44. A kávéba tett cukorról/tejporról.
45. Az energiaitalról/szénsavas üdi-
tőkről.
46. Arról, hogy lelki olvasmányokat
veszel, de nem olvasod el őket.
47. Arról, hogy nem olvasol a szentek
életéről, mert az biztos unalmas.
48. Arról, hogy nem kéred kedvenc
szentjeid közbenjárását.

49. Arról, hogy akkor is megy a Face-
book, mikor éppen házi feladatot írsz/
tanulsz/ fontos munkán dolgozol.

50. Arról, hogy kétpercenként megné-
zed a telefonod (valójában tudjuk jól,
harminc másodpercenként).

51. Arról, hogy kétpercenként kinyitod
a hűtőt, és megnézed ugyanazokat a
dolgokat, amik már az előbb is ott
voltak.

52. Arról, hogy azt hajtogatod magad-
nak, hogy kövér vagy.

53. Arról, hogy kínosnak érzed, ha
lelki segítséget kell kérned, hogy bol-
dog, teljes életet tudj élni.

54. Arról, hogy azt hajtogatod magad-
nak: „hülye vagyok” – és minden ha-
sonló önszidalmazásról. Az igazság
az, hogy Isten csodálatos és szeretett
gyermeked vagy.

55. Arról, hogy égve felejtet a lámpá-
kat.

56. Arról, hogy véka alá rejtet a lám-
pádat (vö. Mk 4, 21).

57. Arról, hogy rögtön lefotózod a
lámpát/vékát, és feltöltöd a fotót a
Facebookra vagy az Instagramra.

58. Arról, hogy nem vagy hajlandó
felismerni Istent a felebarátodban.
Akár a legidegesítőbb felebarátodban
is.

59. Arról, hogy úgy teszel, mintha
nem lenne időd szentségimádásra
mennni.

60. Arról, hogy úgy teszel, mintha
nem lenne időd imádkozni.

61. Ha hiú vagy, mondd le a sminke-
lésről, esetleg tedd is el a tükröt.

62. Ha sokat heverészel, kelj föl. A
gyaloglás menő.

63. Ha gyakran vagy mérges, kezdj el
kick-boxolni.

64. Ha elkényelmesedtél, kezdj el
zumbázni.

65. Ha „érzelmi evő” vagy, vezess
naplót az étkezéseidről és az érzése-
idről, és keresd meg a háttérben a
mozgatórugókat.

66. Ha pazarló vagy, menj el hetente
egyszer önkéntesnek egy ingyen-
konyhára.

67. Ha gyakran dühöngsz vezetés
közben, ne vezess.

68. Ha nem tudsz bízni Istenben,
mindennap imádkozd el az isteni ir-
galmasság rózsafüzérét.

69. Ha gyakran megítéled az embe-
reket, imádkozz mindenkiért, akivel
csak találkozol.

70. Ha ötleted sincs, milyen bűneid
vannak, tarts lelkiismeret-vizsgálatot
minden este.

Magyar Kurír

G y e r m e k o l d a l

MONDÁS LESZ BELŐLE

A betűcsoportokból egy szólás-mondást állíthatsz össze. Már csak azt kell kitalálni, hogy milyen sorrendben kell egymás után állítani őket. Ha hiszed, vagy nem azt is megadtuk! Nos, hogy szól ez a mondás?

NETUI EKSZIKAIIV
ZEDMIII KEZEDVI
DJABALKEIII
JOB BV TCSELI III

Mt 6,3

Melyik az a hely
ahol nincsenek ateisták?

SZÓKI HÚZÓS

S	Z	Í	V	V	E	L	A	Z	K
I	R	G	A	L	M	A	S	O	U
S	V	I	S	S	Z	A	T	H	A
T	A	T	S	O	G	Á	S	Ó	J
E	G	R	H	O	Z	Z	Á	M	T
N	Y	E	U	Z	N	Ó	R	O	E
Ü	O	M	O	R	E	P	Ü	N	L
N	K	H	L	Ő	U	G	É	D	J
K	I	É	S	M	I	N	P	J	E
T	É	R	J	E	T	E	K	A	S

Teljes
szívvel
térjetek
vissza
hozzám,
mondja (a)
mi Urunk
Istenünk,
mert jóságos
és irgalmas
vagyok
tihozzátok!
(Joel 2,12-13)

A feleletet megtalálod a
rejtvényben. Húzd ki
Joel próféta mondatának szavait a
négyzethálóban. A ki nem húzott betűket
olvasd össze!

Sportnap Lengyeltótiban Jézussal!

Reggel megérkeztünk a siófoki plébániára. Onnan átsétáltunk a vasútállomásra és felszálltunk a vonatra. Elmentünk egészen Balatonboglárig. Innen Lóránt atya vitt el minket egy szép piros busszal Lengyeltótiba. Odaérve lehetett választani sok jó sport közül. Többek között: focit, pingpongot, léghokit, floorballt, sakkot, biliárdot. A siófokiak többsége leginkább focizott és teremhokizott, de volt olyan, aki biliárdozott is. Fociban 3 meccset játszottunk és mindegyikben nyertünk. A felsősök kikaptak, először.

Dél körül elmentünk ebédelni. Nagyon finom pizzát ettünk. A végén díjosztás is volt. Mi a fociért és a biliárdért kaptunk szép oklevelet.

A nap mondata: „Jézus – Ő a legnagyobb csapatkapitány!” Nagyon jól éreztem magam!

Rajncics Bernát 4. o.
Siófok

Az első parancs

Fáy Zoltán

Gimnazistaként egészen biztosan nem tartoztam Márk atya kedvencei közé. Másodikban lett osztályfőnökhelyettesünk a havonta nullásgéppel nyírt, így néhány hét elteltével már túskehajú és rendszerint kantáros, akkor úgy hívtuk, kisvakondnadrágban járó, köpcös szerzetes. Nagyon vagány volt. Egyszer beperdült helyettesíteni apologetika órára. Láthatóan nem volt ideje készülni. Jelentés után felült a tanári asztalra, lóbálta a lábát, és igen meglepő módon ezt vágta a fejünkhöz:

„Nincs isten.” Nagy szemekkel néztünk, mi van most. „Tessék! Vitatkozzunk! Győzzetek meg az ellenkezőjéről!” Nem volt mese, elő kellett venni az istenérveket Szent Anzelm-tól Tamásig, talán még tovább is, egészen Pascalig. Hamar eljutottunk Istenhez. Sajnos éppen abban az időszakban került hozzánk, amikor elhatároztam, hogy megpróbálkozom az iskolakerülés részben rögzös, részben mégis sok kellemes, nyugodt idővel kecsesítő útjával. Ez érthető módon nem tetszett neki. Kollégistaként egyáltalán nem volt könnyű megvalósítani a programot. Év elején például kiderült, hogy a betegszoba nem alkalmas a tartós visszavonulásra. Két vajszívű illegális kedvesnővér látta el az ápolói feladatokat. Aliz nővérral egyszerű volt a dolog, mindenkit azonnal fölvettem a második emeleti elkülönített intézménybe, de Viki nővér túlságosan realista nézeteket vallott. Ha megtudta, hogy nehéz dolgozat következik, engedett ő is, de vaktában vagy láthatóan lustasági okokból nem mehetett senki betegszobára. Számunkra ez úgy derült ki, hogy év elején Balázs barátommal vásároltunk egy doboz Csongor szivarkát. Talán húsz-huszonhat forint volt, megfeleztük a költségeket és a két

papírtokban árult szivarokat. Akkoriban egyébként ez nem volt rémesen szabályszerű viselkedés, mert pár évvel korábban a negyedikesek szülői engedéllyel még a kollégiumban is pőfékelhettek egy arra kijelölt helyiségben. Mi csupán az ebéd utáni kimenőt szerettük volna felnőtt módjára eltölteni. Sétáltunk a szigeten, megvitattuk az élet nagy kérdéseit, a filozófia és a történelem örök problémáin merengtünk. Egymás után gyűjtöttuk meg a barna rudacskákat. Egytől háromig lett volna szabad idő, de kettőkor már láttam, baj van. Balázs feje egészen sárgászölddé vált. – Szivaroztál már? – Nem én – mondta tettetett nyegleséggel. – Tudod, hogy ezt nem szokták letüdőzni? – Szólhattál volna előbb is – hörgögte, és beszaladt egy bokor mögé. Nos, betámogattam, és Aliz nővér azonnal fölvette a betegszobára. A gyengélkedőben estefelé jött váltás

Viki nővér személyében, aki egyetlen éles pillantással átlátott a szitán. Amikor másnap reggel benéztem Balázshoz, már fürdőköpenyben pakolgatta a holmiját, elfeküdt haja miatt hatalmas kacsára emlékeztetett. A betegszobán ugyanis bármikor lehetett zuhanyozni, aki odakerült, rögtön ki is használta a lehetőséget. – Kiraktak – panaszkolta keserűen.

E megrázó tapasztalat után csöppet sem lepődtem meg, amikor december vége felé nem nyertem bebocsátást a vágyott gyengélkedőre. Pedig egyenesen a Duna-partról futottam be.

A friss jégre kucorodva egy Zenit E fényképezőgéppel terveztem különleges műalkotást létrehozni. Sikerült nyakig beszakadnom a vízbe. Viki nővér azt tanácsolta, igyak egy-két forró teát, aztán majd meglátjuk. Igaza volt. Jött a karácsonyi szünet,

számomra sem tűnt kellemes időtöltésnek a betegszobai szenteste. Nem erőltettem a dolgot. Hazautazhattam, és hamarosan élveztem a tüdőgyulladás csodálatos előnyeit.

A betegség legalább két héttel megnövelte a vakáció idejét, és kezdő iskolakerülőként meglelégedéssel töltött el a váratlan szabadság. A baj csak az volt, hogy vérszemet kaptam, és ezt követően egyetlen szünetről se tértem vissza időben.

Ez pedig Márk atyánál kiverte a biztosítékot. Nem tudom már, hogy a második vagy a harmadik ütemezett késésem után, de egyszer csak személyesen jelent meg a lakótelepi lakásunkban, a negyedik emeleten, két osztálytársam kíséretében. Ultimátumot kaptam: legkésőbb másnap délig meg kell jelennem az iskolában, másképp ki vagyok rúgva. – Különben sem értem, minek akarsz hozzánk járni – mondta színpadias megvetéssel. – Itt is megvan mindened... Persze. Többé-kevésbé mindenkinek megvolt mindene, és valószínűleg alig néhányan tudták volna megfogalmazni, miért is akarnak „oda” járni. Ez számomra is csak a legvégén derült ki, érettségi után. Es valami különös, megmagyarázhatatlan ok miatt szinte évről évre újból világos lesz, akár akarom, akár

nem.

Legutóbb például éppen Márk atya jóvoltából. Aki persze nem emlékszik már ezekre a sok évtizedes csip-csup kalandokra. De ma is szívesen beszélget, és gyakran hív meg kávéra. A feketét saját, közhasználatra felajánlott csodakészülékén szokta megfőzni ő maga vagy Etike, vagy bárki, aki épp a portán szolgál. Ezek az alkalmak szinte kivétel nélkül elgondolkodtatnak. Márk atya ma is ugyanúgy „provokál”, mint másodikkban, amikor istenérveket kényszerített ki tőlünk. Úgy másfél hónapja történt, hogy leültünk a horgolt terítővel díszített kis asztal mellé. – Tudod, melyik az első parancs? – Hogyne tudnám! Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj! – Nem!!! – kiáltotta szinte türelmetlenül. – Hát akkor? – Szaporodjatok, töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá.

Folytatás ➡

És tényleg. Hiszen bár a Teremtés könyvében ez előtt is volt néhány „legyen” parancs, amely a semmiből „létebe hívta” a teremtést, de az ember számára ez az első. Aligha véletlen, hogy az utóbbi két évtizedben épp ennek az érvényességét kérdőjelezzik meg, olykor még teológusok is. Hol a Föld túlnépesedésére, hol klímavédelemre hivatkozva. Szerintük nem érvényes már a „férfinak és nőnek teremtette” kitétel sem. A klímaszorongók egyenesen vétekeknek tartják az emberi nem sokasodását, mintha mesterségesen kiprovokálható lenne az apokalipszis, amelyre Jézus a keresztúton utalt: „Boldogok a meddők, akik nem szültek, nem szoptattak. Akkor majd unszolni kezdik a hegyeket: Omoljatok ránk! És a dombokat: Takarjatok el!” Ha lenne nagy formátumú ideológusa a teremtés és az ember alapvető ontológiai tagadásának, ha porondra lépne egy új Engels, ez a szolipszizmuson túlmutató eszmerendszer sokkal nagyobb rombolást tudna végrehajtani, mint a múlt század vége felé kipukkadt „egyetlen tudományos világnézeten”, a dialektikus materializmuson alapuló államszocializmus. Pedig az is milliók életét követelte. Isten tagadása, ami többnyire hamis istenképek logikus következménye, egyszerű kis diáksíny lehet a létezés tagadása mellett. Egy kis iskolakerülés. Valóságos katasztrófává válhatna a rendszerré gyúrt lételméleti nihilizmus, amit Szolovjov vagy Tarkovszkij jó előre megjegyzett. Akkor aztán provokálhatna Márk atya a tanári asztalról: – Nincs semmi! Győzzetek meg, hogy van!

Átvétel a Magyar Nemzetből

Falu Tamás:

Tengernek születtem

**Tengernek születtem,
s csak egy vízcsepp lettem.
Erdőnek születtem,
s egy árva fa lettem.**

**Madárnak születtem
és csak két szárny lettem.**

**Két szárny lettem csupán,
amely meg-meglebben,
fölszálltam s eltűntem**

a kék végtelenben.

A KERTÉSZ Mit rejt a kagylóhéj?

A reggeli órákban a kertész kiment, hogy gondozza kertjét. Az egyik ribizlibokornak túlságosan nagyra nőttek az ágai és félt, hogy nem fog termést hozni, ezért visszametszette őket. Ahogy visszavágta ágait, a végénél nedves lett, olyan, mintha sírna a bokor. A kertész úgy érezte, mintha beszélne hozzá, és ezt mondaná: Ő, kertészem, hogy tehetsz ilyet velem? Azt gondoltam, hogy a barátom vagy, aki szeretettel gondot visel rólam, mióta csak elültettél. Nem látod, milyen szépen fejlődök? Már majdnem fele akkorára nőttem, mint a kerítés melletti fák, és nemsokára olyan nagy lehetek, mint ők. De te most levágtad ágaim és szépséges leveleim odalettek. Csalódott és keserű vagyok, hogy így bánsz velem... Erre a kertész szelíd, szeretetteljes hangon így felelt: Kérlek, ne sírj! Szükséges volt megmetszeni téged. Nem azért ültettelek, hogy nagyra nőj, és árnyékot adjál, hanem, hogy termést hozzál. A fák a kerítés mellett hiába nagyok, de nem képesek termést hozni, szemben veled. Ha nem vágom vissza ágaidat, akkor minden erőd elmegy arra, hogy nagyobbra nőj, de akkor nem lennél képes termést hozni. Ne aggódj, egy napon hálás leszel azért, amit tettem. Lehet, hogy most még nem érted, de bízz bennem és javadra lesz. Nagyon hálás leszel, amikor meglátod a termésedet.

Az évek során a kertésznek egyre több kertre kellett ügyelnie. Arról álmódzott, hogy egy napon rábízák az egyik arborétum gondozását. Úgy tűnt, hogy álma megvalósul, de végül – nem tudni, mi-

ilyen okból – egy másik kertész kapta meg az állást, aki- nek fele annyi tapasztalata sem volt, mint neki. A kertész nagyon elszomorodott és Istenhez kiáltott: Istenem, hogyan tehetted ezt velem? Hosszú évek munkája és fáradozása, erre egy ilyen ember kapja meg ezt az állást. Azt hittem, hogy segítségemre leszel és támogatsz, hogy előrébb jussak, és pont a cél előtt teszed ezt? Miért vagy ilyen kegyetlen, mivel érdekelttem ki??

Isten gyöngéd hangon így felelt: A te életedben Én vagyok a kertész.

Ekkor a kertésznek eszébe jutott, hogy évekkel ezelőtt ő mit mondott a bokornak...

Sokszor van az, hogy az ember úgy érzi, megrekedt az élete. De Isten útjai kifürkészhetetlenek. Ő még a legrosszabb dolgot is a javunkra tudja fordítani. Ismer minket, és a javunkat akarja, nekünk végeznünk kell a ránk bízott feladatot és bízni Istenben, hogy Ő vezérli életünket és soha nem hagy cserben, még ha valamikor úgy is érezzük. Jézus azt mondja: Ne aggódjatok életetekért!

PEDIG ÉN IMÁDKOZTAM ÉRTE

– 8 GONDOLAT AZ IMÁRÓL

Miért van az, hogy vannak imák, amelyekre évek óta nem kapunk választ? Ez azt jelentené, hogy nem elég a hitünk? Vannak imák, amelyeket Isten meghallgat, másokat pedig nem? Ehhez hasonló kérdéseket tesz fel Bolyki László zenész, lelkigondozó. Előadásából szemlélünk most nyolc kiemelkedő gondolatot, de érdemes a teljes videót megnézni.

1. Az ima találkozás Istennel és a vele való személyes kapcsolat egyik formája. A lényege, hogy minőségi időt töltünk egymással és figyelünk egymásra.

2. Miért kellene egyáltalán kérnünk bármit Istentől, ha ő ismeri a vágyainkat és a szükségleteinket is? Azért, hogy egyre inkább megismerjük Őt, és az Ő akaratát, ezzel párhuzamosan persze önmagunkat is. Minél inkább megismerjük Őt, annál inkább belesimulunk akaratába, és annál inkább el tudjuk mondani, hogy „Legyen meg a Te akaratod!”, illetve annál inkább valósággá válik majd, amit az imáink végén szoktunk mondani: „Jézus nevében, ámen”. Amit már valóban Jézus nevében, azaz Jézus felhatalmazásával kérünk, az be is fog teljesedni. Addig viszont csak keresztyvívvel leöntött varázsigé, hogy „Jézus nevében”, ami hála Istennek nem működik.

3. A vészfék-ima az, amikor mindent, amit lehet megteszünk emberi erőből és utolsó mentsvárként az imához fordulunk. Menynyivel jobb lenne folyamatos kapcsolatban lenni az imán keresztül a Teremtőnkkel!

4. Az a bizonyosság, ha valami úgy történik, ahogy mi akarjuk? Vagy az, ha úgy cselekedtünk, ahogy Isten akarja?

5. Azt hisszük, hogy a jó hit az, ha mi kérünk valamit és Isten azt teljesíti. A képünk nem valós, hiszen sokszor csak azokat osztjuk meg egymással, – bizonyágként – amikor valami sikerült. Az imádság viszont nem arról szól, hogy mi befolyásoljuk Istent.

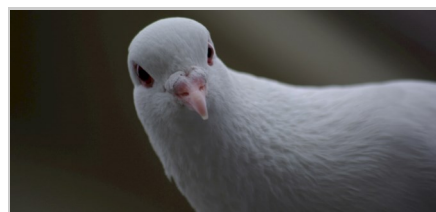
6. Jézus is azt mondta, hogy ne tegyük az imádságot a kalmárkodás helyszínévé. Ha az imádság egy üzlet, akkor Isten azért nem teljesíti, amit kérsz, hogy megtanuld, hogy nem az.

7. Minden ima meghallgattatik, mert Isten megígérte! Nem az a fokmérő, hogy teljesül-e a kérésünk, a Biblia is tele van olyan példákkal, amikor Isten nem ad pozitív választ, de figyel és meghallgat. Amikor Pál elmondta, hogy tövis adatott a testébe és kérte a gyógyulást, Isten annyit válaszolt: „Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” /2Kor 12:9./

8. Figyeljük meg a Jézustól tanult imát! „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben! Szenteltessék meg a Te neved! Jöjjön el a Te országod! Legyen meg a Te akaratod!” Ez gyökeresen megfordítja az alapállást: az én-én-én helyett a te-te-te, vagyis Isten kerül a középpontba. Ekkor történnek a konkrét változások.

Youtube: 2019.09.24. Bolyki László - Pedig én imádkoztam érte

Egy szép és igaz történet arról, hogy nehézségeinkből hogyan kovácsolhatunk előnyt Isten segítségével.

A galamb, néhány nappal azután, hogy Isten megteremtette, odajárult a Teremtő elé és siránkozva panaszkodni kezdett. „Jaj, mindenség Ura! Olyan szörnyen félek! Apró és vékony lábakat alkottál nekem ehhez az esetlen, kövér testhez. Állandóan a nyomomban ólálkodik egy macska. Szúrós tekintettel követ engem, és biztos vagyok benne, hogy felfalna, ha sikerülne elkapnia. Én azonban ezeken a kicsi és idétlen lábakon nem tudok elmenekülni előle. Kérlek, segíts rajtam.” Isten erre szárnyakat teremtett a galambnak. A galamb azonban a következő reggelen ismét ott állt a Teremtő előtt, és még panaszosabban siránkozott. „Uram, ugyan mi értelme volt, hogy rám teremtetted ezeket a furcsa tarozékokat! Olyan nehezek, alig bírom cipelni őket a hátamon! Ráadásul mindenbe bele is akadnak, ahogy futni próbálok a macska elől! Most még nehezebben tudok menekülni, biztos, hogy előbb-utóbb el fog kapni!” Isten erre fölnevetett: „Te szegény, oktondi kis galamb! Nem azért adtam a szárnyaidat, hogy cipeld őket a hátadon, hanem hogy kiterjeszd őket, fölemelkedj velük a levegőbe, és magad alatt hagyhasd ezt veszélyes földi világot.”

Kulisszatitkok az előszállási LEGO LIGA csoportról

HALLOTTA?

Az előszállási ministránsok és szüleik tavaly januárban kezdtek bele egy tízre szóló programba, mellyel templomuk felszentelésének 250.

évfordulójára készülnek, mely 2029-ben lesz esedékes.

Tekintve, hogy egy-egy templom fizikai felújítása ritkán hoz tartós lelki eredményt, azaz új megtérőket, ezért a fő cél saját közösségük megerősítése, a fiatalok hitben való megtartása, valamint egy sajátos külső misszió, melyet „Keresztény Kocka Klub”-nak neveztek el. Ennek keretében lego és duplo játékaikkal rendszeresen megjelennek zárandókatokon és egyházi rendezvényeken, ahol a szentmisék után lehetőséget biztosítanak a részt vevő gyermekeknek, fiataloknak és családoknak a játékokra. Amíg a gyermekek játszanak, a szülők beszélgetnek, mely módot ad új ismeretségek, barátságok kialakítására is. E missziós programok sok készületet igényelnek ezért különféle csoportok alakultak Előszálláson.

Az alap a LEGO LIGA, a szülők csoportja, mely első péntekenként tartja megbeszélését. A ministránsok számára a LEGO-PRO az összetartó erő. Ahogy a neve is mutatja, ekkor legóznak és próbálnak. Szülői ta-

nácsra először van a ministráns próba és aztán a legózás. (Jó pap holtig tanul!) A mellékelt képek épp a legutóbbi LEGO-PRO alkalmából készültek. Harmadik csoportjuk a LEGO-INTRO, a hittanra beírt gyermekeknek szól, akik még nem járnak rendszeresen a templomba. Az óvodások számára pedig áprilistól indul a DUPLURKO, ahol a szentmisét duplózás követi. A LEGO LIGA csapata nem nyit saját internetes oldalakat, hanem szeretne mintegy „rászoruló” maradni a profi sajtoapostolokra, akik ezt a hivatást választották. Ezzel azt is jelzi, hogy tevékenysége nem virtuális valóság, nem számítógépes játék, nem mobilra telepített alkalmazás, hanem tényleges közösségi élmény akar maradni. Ahogy egy újságot is kézbe lehet venni, éppúgy a legohoz is kell a kéz és az elme. Céljuk nem tömegek elérése, hanem a keresztény családok, ezért érdeklődésre csupán postai címüket ajánlják:

Római Katolikus Plébánia Előszállás – LEGO LIGA 2424 Előszállás Szöglet kert 3.

Jóakarát

"Én jót akartam, – s minden rosszra vált..."
Van-e szörnyűbb szó, szörnyűbb tördőfés;
Mellyel a szív magának ad halált,
S önnön hajába markol szaggatón
A kétségbeesés?!

"Én jót akartam.
Zephirt vetettem, – és vihart arattam. –
Szóltam a földnek: gyorsabban forogj! –
S megindult alattam,
Mint a horkanó paripa, vadul.
Egy téglá nem tetszett a templomfalban,
Megmozgattam, – s a templom összedőlt.

„Én jót akartam."
Mikor eljő az ítéletnek napja,
A végső nap,
S a maga jussát minden szív kikapja,
Mikor a Bíró rátekint merőn:
Egyensúlyozni bűnök tonnasúlyát,
Egy hópehely a másik serpenyőn,
Lángtengerek közt keskeny tejfolyó.
Kárhozat-földjén üdvösség-barázda:
Jóakarát – elég lesz ez a szó?...

Reményik Sándor

Szent-Gály Kata:

Megtérés

*Én ismerem a bűnt Uram,
Én messziről jöttem.
Jogom van hozzá, hogy nagyon szeress,
hogy homlokomra két vonást tehess,
Mert kiváltottál önmagaddal engem.
Keresztet, mint rám sütött pecsét:
tiéd vagyok – és nem a földé.
Hazataláltam és szeretnék
a te házában lakni mindörökké.*

Dr. Fekete Ágnes **AKADÉMIKUS ISKOLAPADBAN**

Nem történik meg gyakran, hogy egy akadémiai székfoglaló beszédet megért egy átlagember. Az még ritkább, hogy egy egész tudományos beszéd arra fusson ki: „Isten lényege a szeretet”. Nem voltam egyedül, aki egyfajta eufóriába kerültem, amikor Csermely Péter akadémiai székfoglaló beszédét hallgattam.

Csermely Péter Széchenyi díjas magyar biokémikus, hálózatkutató, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja. Tegnap székfoglaló beszédét így kezdte: „Mély megrendültséggel állok itt Önök előtt! A tudás, a tehetség, a jóakarát és a szeretet kivételesen nagy mennyisége van itt ma, ebben a teremben. Nagyon sokan üléseket és utazásokat átrendezve, fontos dolgaikat félretéve jöttek el, hogy itt lehessenek ma velünk. Hadd hangsúlyozzam, hogy igen mélyen úgy érzem, hogy mindez messze nem miattam történik. Én ebben a mai történetben csak egy mellékszereplő vagyok. Nagyobb van itt ma velünk Jónásnál, nagyobb van itt ma velünk Salamonnál, és nagyobb van itt ma velünk egy akadémiai székfoglalónál. Hogy ezt mire (pontosabban: kire) értem, az (sokaknak) az előadásom legvégén fog majd csak kiderülni. Újra egyetemi hallgató lettem: másodéves teológus-lelkész hallgató vagyok az Evangélikus Hittudományi Egyetemen... Nagyon szép út vezetett engem ide. A Centrál Kávéházban egykori kutató diák barátom, Cserép Csongor hívta fel a figyelmet Avilai Szent Teréznek A Belső Várkastély című könyvére.

Ez a könyv egy gyönyörűséges képet ír le arról, hogy az ember lelke hét, hagymahéj-szerűen egymásba ágyazott szobára osztható, amelyekből a legbenső Jézus, Isten maga. Rádöbbentem arra, hogy addigi életemben már igen sokszor jártam a harmadik szobában, sőt, voltam én már a negyedik szoba küszöbén is, de mindig visszahúzódtam az elsőbe. Keresni kezdtem az utat befelé. A szentignáci lelkigyakorlatok nagyon sok benső tapasztalást és bizonyosságot adtak nekem. Rengeteget kaptam. Egy idő után muszáj volt visszaadnom. Ez vezetett vissza abba az an-

gyalföldi evangélikus gyülekezetbe, ahol kereszteltek és ahol konfirmáltam egykoron. Nagy szeretet fogadott ott. Mindez éppen akkor érett össze (micsoda véletlen...), amikor sok évtized után evangélikus egyházam arra a bölcs döntésre jutott, hogy újra megnyitja a kaput a késői elhívású, esti tagozatos lelkész hallgatók felvétele előtt.” Csermely Péter spirituális útkereséséről a leghitelesebb tanút, saját fiát idézte, aki úgy látta, hogy pozitív változásokat hozott édesapja számára az utolsó három év. „Fiatalabb koromban soha nem gondoltam volna, hogy az öregség pozitív változásokat is tud hozni az ember életében. Nagyon szép dolog megtapasztalni azt, hogy soha nem késő!”

Újra és újra meghat mai korunk valósága, hogy azok az emberek, akik nem az egyházat, mint intézményt, hanem az egyházat, mint a lelkiség bölcsőjét keresik, összekötik a különböző hagyományokat. Hogyan? Avilai Szent Teréz vezetett

vissza valakit az evangélikus egyházba? A jezsuitáknál erősödött meg eredeti gyökerében? Igen, éppen a hiteles keresők azok, akik összekötik a lelkiség különböző útjait úgy, hogy saját, igazi gyökereikre találjanak.

És lássunk csodát, éppen erről szolt a hálózatkutá-

tásról szóló tudományos okfejtés is: a periféria válasza akkor válik innovatívvá, ha a nódusai kezdenek „összekötögetődni”. A hálózat szempontjából nem jelent innovációt az, ha a központokat még jobban összekötjük.

Abból származik valami megújító erő, ha a szélső pontok, amelyek eddig csak sok lépéssel tudták egymást megközelíteni, most összekötődnek, és egyetlen lépéssel tudnak kapcsolódni.

Ehhez nagy bátorság kell, hiszen ezek a nódusok általában nem értenek szót egymással, hiszen nagy távolság volt köztük! De ezt a nagy bátorságot fel kell vállalni azért, hogy valami innováció történjen. Ezeknek az új kapcsolatoknak meg kell erősödniük, hogy a sok információt képesek legyenek tovább adni. A Hebb-féle szabályból tudjuk, hogy tanulási időre van szükség ahhoz, hogy a sejtek, illetve a hálózat elemei megerősödjének. Így van esély arra, hogy egy új hálózatos mag alakuljon ki. Ilyen módon tud megújulni egy emberi közösség is.

Laikus fordításom az egyházak helyzetére a következő: nagyon szép dolog az, ha vezetőink találkoznak egymással, de valószínűleg az egyházi közösség megújulására nézve csak az hozhat valami igazán jót, ha az egyházi közösség periferiáján, a hatalomtól távol élők tudnak intenzív kapcsolatokat építeni. Ha ezek a kapcsolatok valóságos erővel bírnak, akkor már valóságos a megújulás ereje is!

Úgyhogy vegyük egyik kezünkbe Luthert, a másikba Avilai Szent Terézt! Ez egy jó ötlet! Ezeket a kapcsolódásokat lehetne igazán bölcsességnek nevezni!

Csermely Péter székfoglaló beszédének második felében személyes útjáról és a bölcsesség fogalmáról elmélkedett. Elmesélte, hogyan drukkolnak tudományos kutatócsoportjának tagjai azért, hogy sikerüljenek teológiai vizsgái: az öreg nem csak vizsgáztat, hanem vizsgázik is, had sikerüljön neki! Láthattunk egy ábrát arról, hogyan csökkent az angol nyelvű irodalomban a „bölcsesség” szó használata. Ezzel szemben nő az „okosság”. Elmondta, hogy a teremben ülők közül számos tudós ismer Nobel-díjasokat. Nem biztos azonban, hogy ezek a tudósok egyben bölcssek is. Sokszor mondjuk kisgyerekekre, hogy „milyen okos”. Nem gondoljuk azonban, hogy ők bölcssek! Ez a két fogalom tehát nem fedi egymást. A bölcsességre jutás nem 180 fokos fordulat. Nem úgy van, hogy eddig így gondoltam, most pedig az ellenkezőjét, tehát megtaláltam a bölcsességet! A megtérés, az igazi megváltozás 360 fokos fordulat: ugyanott maradok, de teljesen más válik hangsúlyossá az életemben.

A bölcsesség követése sem bölcsesség. Az első bűneset bibliai történetéből idézett itt Csermely Péter: Nem volt bölcs Ádám részéről, hogy követte Éva "bölcsességét", amikor a számára kíváncsi, bölcsességet kínáló gyümölcsöt megették. A bölcsességet nem lehet egy mozdulattal elvenni. Csak kérni és megkapni lehet – ahogyan az történt Salamonnal.

Láthattunk egy érdekes matematikai igazsággá átalakított bölcsességet Einsteintől, aki szerint
**a bölcsesség az Ego reciproka, azaz:
 $1/\text{Ego} = \text{bölcsesség}$.**

További példaként egy labirintus képét vetítette ki, ahonnan csak egy másik, emelkedett perspektívából tudunk kitalálni.

Az is nagy bölcsesség, hogy mikor történik ez meg!

Az időt is megkaphatjuk Felülről. De ehhez az szükséges, hogy azt a rengeteg zajt, ami minket körülvesz, kiszűrjük, és képesek legyünk feltöltődni.

Csak akkor tudunk adni, ha van alázatunk arra, hogy kapjunk. Ezt az igazságot Márta és Mária történetének példájával mutatta be Csermely Péter.

A friss tornádó pusztítását említette példaként azt állítva, hogy innováció-szegény korban élünk. Ez alatt nem azt értette, hogy kevés az innováció, hiszen rengeteg újítás van, de csak a mennyiségük sok, az irányuk többnyire nem jó! Nem a külső, hanem a benső változásokat kellene innovatív módon megközelíteni! Végső következtetésként: Nem a környezetünket kellene megváltoztatni, hanem saját magunkat. Erre legvégül az akadémia alapítóját idézte: „Nem, mi nem születtünk reformátoroknak - előbb mi magunkat kell megreformálnunk. Látogatnunk kell az alázat, az önmegtagadás iskoláját.” (1826.)

Záró szavait a hála ihlette: „Szavakban el nem mondható köszönettel tartozom azért a bizonyosságért, hogy soha nem maradok egyedül sem ideát, sem pedig majd odaát, hogy össze vagyok kötve mindennel és hogy az, ami összeköt minket mindenkivel ebben a teremben, az a szeretet. Ez a szeretet pedig nem más, mint Isten maga. Jézus és az Ő szeretete nagyobb Jónásnál, Ő AZ, aki nagyobb Salamonnál és Ő AZ, aki (mérhetetlenül sokkal) nagyobb az én székfoglaló előadásomnál is.”

Átvétel a SZEMlélek portálról

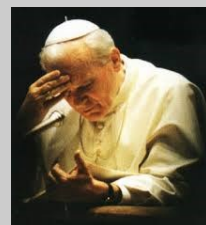
John Henry Newman:

Az ima hatalma

Nincs a földön olyan tékozló bűnös,
akinek ne lenne üdvös
az égiek szoros barátsága.

Bár gyenge még hite s lankad az imája,
némileg a bűntől már ez is elvágja,
s úgy élvezi a bocsánat gyümölcseit,
hogy kegyelmet kap, mely az üdvre segít.

Mindenki magát menti meg,
csak kutassa elméje az eget.
S hatalmat is kap, ha keres;
olyat, mely könyörületes,
és ajándékát a világra önti,
- nem egyszerre, hanem – bőjt
lelkülettel, mely túrt és sokat szenvedett el.
Tiszta és igaz tettek áldozatával
lész állhatatos, s minden tiéd lehet –
Istened által!

Csapatjáték szerelemmel

Jakus Ágnes

A házasság hete arcai minden évben olyan párok, akiknek a szövetsége egy életre szól, és valóban ki is állta az idők próbáját. Receptet, persze, ők sem tudnak adni a jó házasságról, hiszen annak annyi formája van, ahány házaspár létezik. Semsei Rudolf és Dobay Eszter asztalánál mégis megismerhettünk néhány olyan összetevőt, amely jó ízt adott kapcsolatuknak az elmúlt húsz évben.

Ez az az asztal, amely köré gyakran telepednek vendégek, és mint megtudjuk, a nagy családi beszélgetések is itt zajlanak minden áldott este. Bár a családfő híres étteremcsalád feje is, elárulja, nem az a legfontosabb, mi kerül az asztalra, hanem az, hogy együtt töltsenek naponta legalább másfél órát a feleségével és a gyerekekkel. A két kamasz ugyanúgy élvezi ezeket a családi vacsorákat, mint a két kisebb testvér.

A legkisebb, Balázs épp pattogatót kukoricát szolgál fel, miután eltünteti a kávé poharakat, amelyekkel pincéreket megcsúszkáltatva bánik. Hozzászólt a vendégekhez, itt mindig nagy a nyüzsgés – mondják. A Semsei-házaspár gyakran hív meg magukhoz jegyespárokat, akik a plébániai felkészítés részeként bepillanthatnak egy-egy család életébe. „A templomban megesküdő párok többsége nem hívó. Sok pár az esküvőre készül, és nem a házasságra, ezért jó a jegyesoktatás. Mi ezeken a vacsorákon finom borok mellett nem az esküvői előkészületekről beszélgetünk, hanem olyan kérdésekről, mint a gyerekvállalás, az após-anyós-kapcsolatok, a konfliktuskezelés, az együtt töltött minőségi idő formái, a szeretetnyelv vagy a megbocsátás” – sorolja a házaspár. A vendégek olykor bekapcsolódnak a gyerekekkel közös esti imádságba is.

Semseiék maguk is egy házaskör tagjai, nyolc éve találkoznak kéthetente a budapesti Szent Imre Plébánia közösségének házaspárjaival. „A lelki atyám, Tibi mondta mindig, hogy a házasságban a legfontosabb, hogy a két ember egymásért éljen. Mi ugyanezt valljuk, ezért lett a szlogenünk: *Csapatjáték szerelemmel*. Ehhez hozzátartozik, hogy feladjuk az egyéni érdekeinket a közös érdekeinkért, mert a *mi* kerül előtérbe az *én*nel szemben.

Apró szívességekkel is azt keressük, hogy a másinak hogyan lehet jobb, mivel tudnánk örömet szerezni egymásnak. Ebben a kölcsönös alávetettségben egyenrangú partnerei vagyunk egymásnak” – összegzi Semsei Rudolf.

„Nálunk klasszikus a feladatmegosztás, de ez nem azt jelenti, hogy teljesen merev. A férjem dolgozik, én egy-

előre itthon vagyok, így a háztartásbeli feladatok rám maradnak. Néha, persze, én is elintézek egy-egy férfiasabb dolgot, mint ahogy Rudi is elmosogat esténként vagy segít a konyhában elpakolni. Igyekszünk alkalmazkodni egymáshoz, ami egy nehéz nap után nagyon jól tud esni a másiknak. Jó érzés, hogy nem kell kérni, másrészt megbízhatok benne, mert tudom, hogy ha én már kidőlök, ő akkor is mindent egyenesbe hoz.”

Ez a csapatjáték része, de mi van a szerelemmel?

Tényleg olyan fontos, és ha igen, megőrizhető a láng évtizedeken át? – kérdezem. A szót a férj veszi át: „A szerelem – még ha lehetnek is különböző dimenziói – életre szóló tud lenni. Valószínűleg jobban szeretem a feleségem, mint amikor megismertem. Sokkal biztosabb és mélyebb, amit iránta érzek, de ez nemcsak szeretet, hanem szerelem is, ami a nőiességének is szól. Nagyon szeretem, hogy Eszter most is csinos, ad magára. Jó anyja a gyermekeinknek, és nekem ez nagyon megnyugtató. Felüdülés az is, hogy a munkámról mindig annyit kérdez, amennyit látja, hogy el szeretnék mondani.”

„Ami engem Rudiban megfogott már az első pillanatban, az a dinamizmusa és az életszeretete. Ez máig megvan szerencsére. Nagyon tudom benne csodálni és szeretni, hogy annyira optimista alkat! Ha valamiért elkeserednék, olyan jól tud támogatni. Amit mond, az engem előrébb visz. Az egy dolog, ha valaki egyedül is jól és komfortosan érzi magát, és Istennek tetsző életet él, de amint van társa, az olyan oldalát is ki tudja hozni belőle, amivel nem is volt tisztában.”

„Van egy mondásom: ha gyorsan akarsz valahova eljutni, akkor menj egyedül, de ha messzire, akkor keress társat” – teszi hozzá a férfi. „Kutatások egyhangúan bizonyítják, hogy az ember boldogsága a kapcsolatai minőségén múlik. Mondhatja, persze, valaki, hogy ő jól fogja érezni magát a színházban vagy a kocsmában a haverokkal, de az emberi kapcsolatok minőségét az otthona melege határozza meg, aminek az alapja a házastársi kapcsolat. Nincs tökéletes kapcsolat, de attól lesz egyre jobb, hogy mindketten dolgozunk rajta.”

Semsei Rudolf elárulta: amikor aláírta a házasságkötésüket megerősítő papírt az anyakönyvvezető előtt, üzletemberként az számára szerződéskötés is volt. Feleségével hisznek a szentségi házasságban, és abban, hogy Isten tartja meg a szövetségüket, de el kellett határozniuk azt is, hogy mindent megtesznek azért, hogy kitartsanak a döntésük és az egymásnak tett fogadalmuk mellett. „Sokan ma csak cimborát vagy hálótársat keresnek maguk mellé, akivel addig maradnak, amíg komfortos” – mondja Eszter. „De velük nem lehet tervezni. Mi szeretnénk együtt megöregedni.”

De mit jelent ez a gyakorlatban? – adódik a kérdés.

„Mindig szinten kell tartanunk a kapcsolatunkat, akkor is, ha jó időszakot élünk meg. Amikor Eszter a kicsi gyerekekkel volt itthon egész nap, nehéz volt esténként kimozdítani.” –

„Kismamaként a szoptatás, a büfiztetés, az altatás vagy a pelenkázás monotonitásban éltem, nem volt kedvem kimozdulni, felöltözni, megcsinálni a hajam. →

Ilyenkor egy aktív társ sokat segít, hogy kirángasson ebből az egyhangúságból. Ezek valódi ünnepnapok voltak.” – „De ez azon is múlt, hogy Eszter jól érezte magát, nem kereste az igazolását annak, hogy miért kellett volna mégis otthon maradni.”

Az új impulzusokat biztosító programok, legyen az épp az óvodai bála felkészítő táncpróba, játékonysági bográcsozás vagy egy jó színdarab, olyan minőségi időtöltések, amelyek feltölti az érzelmi raktárakat – állítja a házaspár. „Sokan akkor válnak, amikor a gyerekeik kirepültek, mert rádöbbennek, hogy a gyerekek és a pénz tartották össze a házasságukat. A kettejük érzelmi alapú kötődésébe, amiből az egész kiindult, viszont nem sokat fektettek, így szinte idegen emberek egymás számára.”

Az eltávolodás, persze, kis dolgokkal kezdődik, ezért nem szabad sokáig tartogatni a haragot, kezdeményezni kell és meg kell hallani a másikat, ha az mondani akar valamit – emlékeztetnek Semseiék. De ugyanígy felhívják a figyelmet a tiszteletre is: szerintük ez is a csapatmunka része. „Tudom, mi az, ami a másoknak nagyon értékes, és nem bántom meg, nem alázom meg. Elfogadhatjuk egymást a hibáinkkal együtt. Ugyanígy a gyerekeinket is. Egy lengyel pszichológusnő vezette be a zöld tinta használatát a piros toll helyett, mert megelégedte, hogy a gyerekek füzete tele van aláhúzókkal. Egyszer csak fordított a dolgon, és elkezdte kiemelni azt, amit jól csinált. A házasságunkban is könnyen beleeshetünk abba a hibába, hogy folyton panaszkodunk, ahelyett, hogy a jót emelnénk ki.”

Akár a páros táncnak, úgy a házastársi köteléknek is része a másoknak megadott szabadság, hiszen anélkül nem dönthet az önkéntes kapcsolódásról sem. „Néha meg szokta kérdezni, nem akarok-e elmenni a főiskolai haverokkal, vagyis az Ökörkörrel kocsizni egyet, mert szívesen lenne egy kicsit egyedül itthon. Amikor a barátaimmal elmegyünk akár hosszabb időre, tudja, hogy ez most fiúprogram, és nem érzi, hogy feltétlenül ott kellene lennie.” – „Rudi pedig sosem adott arra okot, hogy elkezdjek bizalmatlankodni vagy kérdezősködni” – teszi hozzá az asszony.

Vajon mindig ilyen harmónia volt köztük? Mint kiderül, Rudi vendégszerető, olaszos családban nőtt fel, Eszter családja viszont zárkózottabb, ám összetartóbb volt. A vasárnapi ebéd szent volt náluk. Kettejük hagyományaiból szép lassan létrehozták saját receptjüket, ami a családi harmóniához kell. Náluk például sosem telhet a szombat takarítással, és a vasárnapi ebédet is kihagyhatja az, akinek épp programja van.

A család, persze, folyton változik. A nagyobb gyerekek lassan kirepülnek. „A kamaszok leválása nagyon izgalmas. Elvárásokat támasztunk feléjük, feltételeket szabunk, és közben próbálunk jóban lenni velük” – sorolja az édesapa. „Fontos, hogy idejében kezdjenek el a házasságról gondolkodni, ezért tartom fontosnak, hogy a családelhagyás minél előbb történjen meg. Magyarországon ez 28 évre tehető. Ez az egyik legfőbb oka annak, hogy miért nem vállalnak idejében családot a fiatalok. Egyszerűen biológiailag is eljutnak oda, hogy már

nem is gondolkodhatnak három gyerekben. A jegyespárok többsége, akik hozzánk eljönnek, harmincas, negyvenes férfiakkal és nőkkel áll. Az élet többi területére felkészültek, erre nem. Képezték magukat, dolgoztak, de ez a halogatás belső bizonytalanságból is fakad. Nem érzik, hogy megérték a helyzetre, pedig megérték.”

„A nőknek kicsit nehezebb a helyzete. Nehéz megtalálni azt az egyensúlyt, hogy mikor jöjjön a baba. Az ember mindig vár az ideális körülményekre, jobb lakásra, jobb autóra, holott az lehet, hogy sosem fog bekövetkezni” – véli Eszter. Majd férje fűzi hozzá: „Nekünk már mindenkön jelzalog volt, mikor megérkezett a második gyerekünk. Ebben az időszakban Eszterre nagyobb teher hárult, én többet dolgoztam, de ennek a munkának lett aztán a gyümölcse, hogy a vállalkozás bővült, több munkatársat tudtunk felvenni, akiknek delegálhattam feladatokat, így attól kezdve arra koncentrálhattam, hogy minél többet legyenek a családdal.”

Hogyan voltak képesek a bizonytalanság ellenére előre lépni? – teszem fel az utolsó kérdést. – „Tudtuk, hogy Isten megtart” – érkezik az egyszerű válasz.

Ha receptet nem is, követendő példát sikerült adniuk.

A Semsei-házaspár szeret vízitúrázni, éppen ezért a kenuzás hasonlatán keresztül szedték össze, mik a jó csapatjáték alapjai a házasságban.

- Az első: egy életre szóló, hosszú úthoz jó csapattárs kell.
- A második: evezéskor figyelni kell egymásra, közös ritmust kell kialakítani.
- A harmadik: egy kenuban evezünk. A *mi* sokszor előtérbe kerül az *én*nel szemben, és a kenuban mindenkinek van feladata.
- Negyedik: edzés egy életen át. Nem engedhetjük el az evezőket. „Az Úr is benne van a kenunkban, és úgy kell imádkozni hozzá, mintha minden rajta múlna, de úgy kell dolgoznunk, mintha minden rajtunk múlna. Ha nyugodt vizeken nem működik a csapatjáték, a vadvízi evezés se fog menni” – figyelmeztetett Eszter.
- Az ötödik: örömmel, játékosággal evezzünk! Kellnek a pillanatok, amikor tölteni tudunk, kell a flow-élmény. Az együtt töltött idő nagyon fontos, csakúgy, mint a humor, a nevetés. „Azokon a kérdéseken ne rágódjunk, amelyeknek egy év múlva nem lesz jelentősége! Sok konfliktus megoldható lehet egy egyszerű kőpapír-olló játékkal is. Jegyesek felkészítésekor egy követ adunk nekik ajándékba, hogy felhívjuk erre a figyelmüket” – magyarázta Rudolf.
- A hatodik: szerelemmel mindhalálig. A szerelem változik az évek múltával, más lesz, mint a kapcsolat elején, de lehet egyre mélyebb is. Fontos, hogy ezek mellett megmaradjon valódi szerelemnek, még akkor is, ha nem a kezdeti tűzzel lobog.

„Nincs tökéletes kapcsolat, de attól lesz egyre jobb, hogy mindketten dolgozunk rajta.”

Átvétel a Parókia Portálról

Ideológiai fergeteg

A hatalom belőlünk fakad, s akiket kiválasztunk, azokra csak rábizzuk az ügyek intézését, mert minden kérdésben már nem foglalhatunk állást

Szerencsés Károly

Milyen kiábrándító, hogy amióta az ember létrehozta az államot a rendezett együttélés viszonyainak megteremtésére és fenntartására, azonnal megindult a küzdelem a birtoklásért, kisajátításért, s bizony nálunk ez gyakran vezetett olyan szélsőséges ambíciókhoz, hogy a nagy hataloméhségben maga az ember került végveszélybe. Persze az állam irányítására ki kell választani azokat, akik a hatalmat a nevünkben képviselhetik.

De a hatalom belőlünk fakad, s akiket kiválasztunk, azokra csak rábizzuk az ügyek intézését, mert minden kérdésben már nem foglalhatunk állást: nem vagyunk sem a vándorló törzsi szabadságban, sem a görög poliszok napidíjas népgyűléseinek korában. Választunk tehát képviselőket, polgármestereket, s hírmondókat is, de őket másképpen.

Nagy tévedés azt hinni, hogy magát a hatalmat kapja meg egy személy, csoport, párt a választással, s ez a tévedés mégis újra meg újra felüti a fejét. Államigazgatásban is, városvezetésben is, bíróságokon is, egyéb intézményekben is. A választott csak a mi képviselő-

tünk jogát kapja meg, de ezt is csak addig, amíg a bizalmunkat élvezi, s nem ellenünk, hanem értünk dolgozik. Nincs még egy nemzet a világon, amely ezt a tételt világosabban kifejezte, védelmezte volna, mint a magyar. Ezt tartalmazza a Szent Korona-tan, és az Aranybulla. Hogy minden hatalom a Szent Koronáé, azaz a nemzeté és a hatalom gyakorlására kiválasztottaké együtt. S ha utóbbiak ellenünk tennének jogunk van ellenállni, a hatalom intézőit leváltani, akár, ha királyok is. S még inkább, ha kiskirályok. Akkor is ha valamely nagy birodalom császára, főtitkára, főbiztosa, küldöttje is az illető egyben.

Állítom, hogy ez a magyar mentalitás még élt a huszadik század közepén, és él ma is. Szabadságélmény ez, a szabadság ügye. És a keresztény hité, mert a kereszténység alapelve az, hogy minden ember személyiség és szabad. S az emberek közössége, a nemzet maga is az. Ennek megtestesítője a Szent Korona. Ez a miénk, sem nemzetiség, sem egyház, sem politikai nézet nem

parcellázhatja ki magának, de ki sem rekeszthető belőle. Azért, mert lelki adottságainál fogva közvetlen kapcsolatban áll az Istennel. Valaha egy királyunk felajánlotta országukat Máriának, s ő elfogadott minket. Sok baj és megpróbáltatás közepette soha nem feledtük ezt a kapcsolatot. Elszakították volna, ma is cibálják, rángatják, szétharapnák, tépnék e köteléket, de nem anyagból való, és senki a világon el nem tépheti.

A legveszélyesebb mindig a belső meghasonlás. A Teremtőtől elszakadt mesterséges „világnézet”. Ennek végzetes elfajulása az „ideológia”, amely végül mindig ugyanarra koncentrál: a hatalom kisajátítására. Önmagáért való, s ezért mindig pusztít. Megsemmisíteni akar. A vallásháború is ilyen, a fajelméletre épülő ideológia, az osztályharcra épülő veszedelem is. Megtapasztaltuk.

Elképesztő áldozattal jártak ezek a téveszmék. S mindig csak a hatalomról szóltak. A vallás foglya és eszébe legyen az egyén, és ne ez tegye teljessé a derűt az életben. A faj létezik csak, az egyén nem is a faj, amely az időben és térben széthúzódik. Az egyénnek nincs önállósága, csak a fajnak, s a fajok harca: ez a világ. És éppen így: az ember csak osztálylány, osztályának tagja, a világ nem más, mint osztályharc. Hány világháború dúlt fel a Földet ezen ideológiák nevében a hataloméért. A harmincéves háború, a bolygó méretű gyarmatosító háborúk, népiirtások Észak- és Dél-Amerikában, Afrikában, az első (nagy) háború, a második világháború. És ma? Háború van?

Mi is belekeveredtünk. A mi államunk, a mi nemzetünk. Kis híján belepusztultunk az iszlám nagy európai terjeszkedésébe. Rettenetes nemzet vagyunk, tényleg. Hiszen be is hódolhattunk volna. Mint ma is. Anyagilag jobban jártunk volna. Mint ahogy az első háborúban is. Meg a

másodikban. Feltehetjük volna a kezünk 1939-ben. De mi mindig védtük azokat is, akik velünk éltek. Feladhatuk volna, feladhatnánk, de Mária országa nem maradhatnánk. Nemzet sem igazán. A Szent Koronáé biztosan nem. S akkor az Aranybullaé sem, az ellenállásé sem. Rákóczié, Széchenyié, Batthyányé, Andrássy Gyuláé, Deáké sem. Vörösmartyé, Petőfié, Adyé sem, Kodályé, Bartóké, Nagy Lászlóé sem. Zsilinszkyé, Szabó Dezsőé, Sinkaé sem. A világtörténelem legszebb és legreménytelenebb forradalmáé és szabadságharcáé sem 1956-ban. Megfertőzött minket is az ideológiák hamis vírusa? Ilyen is volt, de nem ezen múltott: lenyomtak erővel ezek is, azok is.

Ma is ellenállunk. Nem kis erők sorakoznak a határokon. Két pogány között vagyunk ma is. Ez már úgy látszik, csak így marad. Ellenállunk. Nem tehetünk másként. Ez a küldetésünk. A nemzet és az egyén szabadságának védelme.

Folytatás a másik oldalon ➔

Ez visszatérő váratlan spontaneitásában is természetes nekünk, mert ez a sok ezer éves keservünk, amelyet segített elviselni példátlan szövetségünk az Istennel. A bújva, nádkúpban tartott misék keserve ez a tatárjárás alatt, a törökdúlás alatt, a katolikus királytól, protestáns nagyúrtól félő szép hittartó őseinké, a kommunista ateizmus alatt lopva megkeresztelték. Jöhet még idő, amikor bújni, harcolni kell a keresztény hitért? Félni, nehogy megbélyegezzenek? A titkos keresztelés, a megbélyegzés, a félelem hírhozója megjelent megint. Ő hozta, a hetedik kerületi polgármester.

Meztelen ő. De mi sem bujkálunk nádasba, barlangba. Lerombolt templomunk oltárát menekítve, nem futunk. Mindegy, hogy kurucok vagyunk vagy labancok. Emberek vagyunk s szabadok. Lehetünk magyarok. Aki közösséget vállal ma, 2020-ban az egy mondatban meghirdetett vallásháborúval, faji gyűlölettel és osztályharcgal, a fehér bőrszínűek, keresztények és heteroszexuális emberek megbélyegzésével (mindez együtt lehet ma a lázas agyakban az „osztályellenség”), bizony cinkos. Hiába hittük, hogy ilyen félelmetesen ostoba szavakat már nem lehet kimondani. De lám, mégis akadt, aki megtette.

Azzal kezdtem, hogy milyen kiábrándító, ahogy az ember rendezett fejlődésbe vett hitét – állam, önkormányzat, törvények, szabályok, szokások – mindig és mindenkor megpróbálják kijátszani a közösség ellen valamilyen érdek mentén. Itt van ez a tébolyult ember. Ideológia ember. A Demokratikus Koalíció nevű párt alelnöke, polgármester. Kimondta. Tán merésznek, okosnak képzelte magát, tán a környezet, a fények, az intellektuális ideológiai fergeteg ragadta magával. Kicsúszott. Aztán másnap a riporter gondolt egy nagyot, egy bocsánatkérés talán kicsikarható, ha valakit talán megbántott, esetleg akaratán kívül, ha a miniszterelnök a fekete hajón is siklik, ha nincs is még egy ilyen alja ország a világon, mint a miénk, amely... Milyen is? Amely a családpolitikát a bőrszínre alapozza. Micsoda? Maró sósat, irgalmat! A férfi és nő – magyarázza –, nem ember, hanem ideológia. Nincs miért bocsánatot kérnie. Ne is tegye, ne is kérjen bocsánatot. Ahogy mondani szokták, bocsánatot kérni akkor kell, ha véletlenül ráléptünk valakinek a lábára. Itt nem erről van szó. Sokkal többről. Egy bomlásig elfajult eszme elszabadulásáról. Láttunk már ilyet. Hogy kezelni tudjuk-e, kétséges.

Ott a hetedik kerületben ezt az embert a helyi hatalom gyakorlásának képviselőjévé választották. Elő emberek. Nem holtak. Férfiak (és nők is voltak köztük), fehérek (és színtelenek is), keresztények (ateisták és más vallásúak is), meg túlnyomó többségükben heteroszexuálisok (s mások) is. Hát így van ez. Homályos az ablak, s még inkább az értelem. S mi csak nézünk, többnyire ijedten. Választás, Mária országa, Szent Korona, ellenállás, Aranybulla? Szabadság, mosolygó szeretet? Család? Álarcodat immáron levetetted, s újra felöltöztél, de már nem lehet, gyilkos indulatod útra kelt, száll, repül, szórja szitkait. Gőzölög a tó, végítélet, halálszögek, bandák, mintha a szél fújna kusza fák között, olyan a visszavisszatérő embergyűlölet. Megvéd-e az állam, a város, a rend, a bíróság? Kétlem. De milyen jó érzés, milyen megnyugtató, hogy bársony szeretetével betakar és megóv az Isten.

Átvétel a Magyar Nemzetből

Volt egyszer egy ember, aki az ő háza udvarán oszlopot épített az ő Istenének.

De az oszlopot nem márványból faragta, nem kőből építette, hanem ezer, meg ezer apró csillámló homokszemcséből,

és a homokszemcséket köddel kötötte össze.

És az emberek, akik arra járva látták, nevettek rajta és azt mondták: bolond.

De az oszlop csak épült, egyre épült, mert az ember hittel a szívében

építette az ő Istenének.

És amikor az oszlop készen állott, az emberek még mindig nevettek

és azt mondták: majd a legelső szél összedönti.

És jött az első szél: és nem döntötte össze.

És jött a második szél: és az sem döntötte össze.

És akárhány szél jött, egyik sem döntötte össze,

hanem mindegyik szépen kikerülte az oszlopot, amely hittel épült.

És az emberek, akik ezt látták, csodálkozva összesúgtak és azt mondták:

varázsló.

És egy napon berohantak az udvarára, és ledöntötték az ő oszlopát.

És az ember nem szitkozódott és nem sírt, hanem kiment megint az ő

udvarára

és hittel a szívében kezdett új oszlopot építeni az ő Istenének.

És az oszlopot most sem faragta márványból, sem nem építette kőből,

hanem megint sok-sok apró homokszemcséből

és a homokszemcséket köddel kötötte össze.

Forrás: Internet

**Családi vetélkedő
az Eucharisztia
évében és
játékonysági
koncert: ápr. 18.**

**Hittanosok
tavaszi
kirándulása:
május 16.**

Hittanosok tábora
a Mátrában:
Lányok: júl. 6-11.
Fiúk: júl. 13-18.
Nem hittanosok is
jöhetnek!

CSALÁDI VETÉLKEDŐ AZ EUCHARISZTIA ÉVÉBEN LENGYELTÓTI, ÁPR. 18.

Pályázni 2-2 családnak együttesen lehet. Aki pályázik, DVD lemezt kap a felkészüléshez.

A DVD tartalma:

- Irodalom (7 vers)
- Zene (7 zenemű)
- Képzőművészetek (7 festmény)
- Szentek élete (7 szent vagy boldog)
- Eucharisztikus csodák (7 helyszín)
- Népi vallásosság (7 úrnapi motívum)
- Szentírás (7 igehely)

A játékos (interaktív) vetélkedőre a művelődési házban kerül sor. Minden pályázó család nyer! Részletes információt plébános atyától személyesen kérhetünk!

Minden családot bátorítunk a részvételre! „Pörgős”, mókás, emlékeztető együttlétnek nézünk elébe!

**LEGYÉL TE IS „HÉTPRÓBÁS” A HTITISME-
RETEK TERÉN!**

A MÁJUS 23-I EGYHÁZKÖZSÉGI KIRÁNDULÁS TERVEZETT PROGRAMJA

Indulás: 6.00 órakor

Tihanyi apátság, Bakonybél—bencés monostor, gyógynövényes kert, Pannón Csillagda, meleg vacsora a Pikoló Étteremben

Hazaérkezés: kb. 22.00 óra tájban

MÁRCIUSI PROGRAMOK:

6. OLVASÓKÖR

14. SÉTA JÉZUSSAL—ANDOCs

27. FELNÖTT KATEKÉZIS

E HAVI RECEPTÜNK:

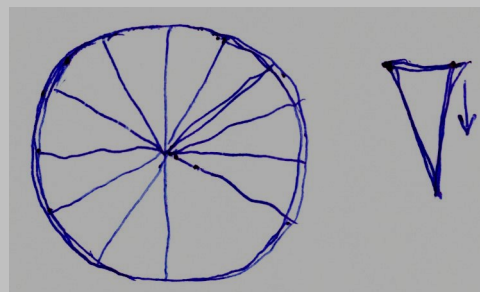
**SÖRKIFLI HUNYADINÉ MARGITKA
KONYHÁJÁBÓL**

3 dl tejet 2 kanál cukorral fellangyosítjuk, 1 db élesztőt futtatunk fel. 80 dkg lisztbe ízlés szerint sőt és 2 db tojást teszünk. Összegyúrjuk, gyúrás közben kb. 3 dl étolajat használunk, ha a tészta keménynek bizonyul, langyos vizet is használhatunk közben.

Lágy tésztát gyúrunk, majd 6-8 cipőt készítünk, egyenként finomra kidolgozzuk őket, letakarva pihentetjük 20-30 percig.

Közben a Rámát kikeverjük 1 és fél kanál sóval. Ha megpihentek a cipők, egyet kisodrunk, félretesszük, majd a másodikat, amit megkenünk a sós Rámával és ráhelyezzük az előző kinyújtott lapot. A Rámát elosztjuk, hogy a párosított lapok között meg tudjuk kenni 3-szor vagy 4-szer, attól függően, hogy 6 vagy 7 cipőnk van.

A megkent, összepárosított kerek tésztát, amik fedik egymást, háromszög alakú cikkekre vágjuk. A háromszög szélesebb felénél kezdve felcsavarjuk, kiflit formázunk belőle, és a tepsibe rakjuk őket. Pihentetjük, közben egyszer-kétszer felvert tojással kengetjük, majd magokkal vagy sajttal megszórjuk, közepes hőmérsékleten sütjük.

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebania@hotmail.com, honlap: toti.plebania.hu

Telefon: 30/4976520